అయ్యవారిని చెయ్యబోతే కోతయింది

కరుణ కుమార

(భారతి సంచికనుంచి పునర్ముద్రితం)

వెంకటనారాయణ శింగరాయ కొండ లేబరు స్కూలు టీచరు. నాలుగో ఫారం పరీక్ష తప్పిపోయినందున హయ్యరు గ్రేడు ట్రైనింగు ప్యాసయి, వారినీ వీరినీ ఆశ్రయించి అంతా మూడు నెలల కిందటే లేబరు డిపార్టుమెంటు స్కూలులో నెలకిరవై రూపాయల టీచరు వుద్యోగం సంపాదించుకొని ఛార్జీ తీసుకొన్నాడు.

ఛార్జీ తీసుకొన్న మూడో నెలలోనే జిల్లా లేబరు ఆఫీసరు గారు ఏప్రియల్ నెల అయిదవ తేదీన ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు బడికి తణిఖీ నిమిత్తం వస్తున్నామని అడ్వాన్సుగా వెంకటనారాయణకు నోటీసు కార్డు పంపారు.

నోటీసు ప్రకారం ఆఫీసరు గారు సరిగా ఆరోజున బడి వద్దకు రావడమూ, వారు వచ్చేవరకు స్కూలు తలుపు తాళం వేసి వుండి, వెంకటనారాయణ గాని, పిల్లలు కాని హాజరులో లేకపోవడమూ జరిగింది. ఇది చూచి ఆఫీసరు ఉగ్రుడయి పరవళ్ళు తొక్కుతూ ట్రావెలర్సు బంగళాలోని తన మకామునకు చక్కాపోయినాడు.

పగలు పన్నెండు గంటలు కావచ్చింది. ఎండ మిటమిట లాడుతోంది. లేబరు ఆఫీసరుగారప్పుడే భోజనం చేసుకొని పడక కుర్చీలో పండుకొని సిగరెట్టు కాలుస్తున్నారు. వారి జవాను కూడా అప్పుడే భోజనానికి పోయినాడు. బంగళా కాంపౌండులోని గుడిసెలో కాపురం వున్న యానాది వాడొకడు వరండాలో కూర్చుని పంకా లాగుతున్నాడు.

వచ్చిన పని కాకుండా ఆ రోజు దయరీ అంతా వృథా అయిపోయిందే అని విచారిస్తూ నోటీసు ముందుగా పంపినప్పటికీ వెంకటనారాయణ చూపించిన అవిధేయతకు అతను ఎదుటిపడితే ఎగిరి మింగేయాలన్నంత ఆగ్రహంతో పెద్ద నిట్టూర్పులు విడుస్తూ, నోటిలో పెట్టి ముట్టించిన సిగరెట్టును రెండు మూడు పీల్పులతోనే ఆఖరు చేస్తూ, ఇట్లా ఒక దాని వెంట మరొకటి చొప్పున ఇప్పటికి ఒకటీ రెండూ మూడూ నాలుగు సిగరెట్లు తగలేశారు లేబరు ఆఫీసరు గారు. వారు

అయిదో దాన్ని బయటికి తీయబోతూ వుండగా ఒక అరడజను బత్తాయి పండ్లూ, అరడజను కమలాపండ్లూ వగైరాలతో వున్న ఒక వేపతట్ట చేత్తో పట్టుకొని, ఎదుటబడితే ఏమి చేస్తారో దొరగారన్న దిగులుతో అడుగులో అడుగు వేసుకొంటూ, వరండా మెట్లెక్కి పిల్లిలా నక్కుతూ నక్కుతూ అప్పుడే వచ్చాడు వెంకట నారాయణ. భయపడుతూ భయపడుతూ దొరగారు కుర్చీలో పరుండి వున్న గది వాకిలి వద్దకు వెళ్ళి, తట్టలో పళ్ళు తీసి బల్లమీద పెట్టి 'రక్షించండి బాబూ ! ఈ దఫాకు క్షమించండి' అంటూ మరుక్షణంలో దొరగారి పాదాల మీద వ్రాలాడతడు.

వెంకటనారాయణ అంటిన కాలు ఛర్రున విదలించి వేసి "ఛీ! బయటికి పో, ఇడియట్ ! నిన్ను డిస్మిస్ చేస్తాను చూచుకో. బుద్ధుందా లేదా నీకు?" అని తోక తొక్కిన తాచు లాగ కుర్చీలో పండుకొన్న లేబరు ఆఫీసరు గారు లేచి ఒక్క ఉరుమురిమాడు.

"క్షమించండయ్యా ! పొరపాటు జరిగిందండి. బుద్ధి పూర్వకంగా చేసిన తప్పు కాదండి. ఇట్లా ఇంతపని జరుగుతుందని నేను కలలోనూ కూడా అనుకొని వుంటే దొరగారు తమరికింత ఆగ్రహం రాకుండానే చేసుకొనేవాణ్ణి. ఇప్పుడయినా నా కథ యావత్తూ సాంతంగా వింటే దొరగారు నా మీద ఇంత ఆగ్రహపడరని మనవి చేసుకొంటున్నానండి" అని వెంకట నారాయణ నడుం వంచి రెండు చేతులూ జోడించి గజ గజలాడుతూ విన్నవించు కొన్నాడు.

"ఏం కథ ? ఆ కథేమిటో ఆ యేడుపేమిటో ఏం జరిగిందో చెప్పు అదీ వింటాం" అని కొంచెం తమాయించి వెంకటనారాయణ ఏం చెప్పుకొంటాడో సాంతంగా విందామని దొరగారు తిరిగి పడక కుర్చీలో వెనక్కి జేర్లబడి, ఆరో సిగరెట్టు ముట్టించి రెడ్డికం వేసికొని ఓరకంటి చూపుతో వెంకటనారాయణను చూస్తూ కూర్చున్నారు.

అంతట వెంకట నారాయణ కొంత ధైర్యం తెచ్చుకొని గుండె దిటవు పరుచుకొని గొంతు సవరించుకొని తన చరిత్ర నీ క్రింది విధంగా ఆరంభించాడు.

"తమరీదినం అయిదవ తేదీన తణిఖీకి వస్తామని పంపిన నోటీసు కార్డు నాకు మొన్న మూడవ తేది ఉదయం పదిగంటల కందిందండి. తమ అనుగ్రహం వల్ల నాకీ శింగరాయ కొండ గ్రామంలో నౌకరీ దొరకడమూ, నేను ఛార్జీ తీసుకొన్న మూడునెలలకే తమరు నా స్కూలు తణిఖీకి వస్తామని నోటీసు పంపడమూ తలచుకొనేవరకు నాకు ఆనందం కలిగింది. నేను నౌకరీలో చేరిన పిదప ఇదే తమరు మొదటి సారి తణిఖీకి రావడం కాబట్టి ఈ సారి తమరిని హృదయ పూర్వకంగా అహ్వానించి గౌరవించి తమరి నానందపరిచి తమ వల్ల మంచి సర్టిఫికెట్టు పొందుదామని కోరిక పుట్టింది. నా స్కూలు రావడంతోనే తమ మెడలో ఒక గులాబీ పూలమాల వేసి, పండ్లు వగైరాలు సమర్పించి తమరిని పూజిద్దామనుకొన్నాను. నిన్న నాలుగో తేదీ అంతా గడి వుంది కదా, నెల్లూరికి పోయి మంచి మాలా పళ్ళూ తీసుకు వద్దామని ఆరు రూపాయలు చేబుచ్చుకొని మొన్న రాత్రి ప్యాసెంజరులో నెల్లూరు వెళ్ళానండి.

"తెల్లవారు ఝామున అయిదు గంటలకి నెల్లూరు చేరింది ప్యాసెంజరు. రైలు దిగి ఉదయాన్నె పెద్ద బజారులో పువ్వులమ్మే సాయేబుల అంగడికి పోయి మంచిరకం ఒక మాల రూపాయన్నరకు బజానా యిచ్చి, సాయంత్రం ఆరుగంటలకు మాల తయారవుతుందని సాహెబు చెప్పినందు వల్ల అతనితో సాయంత్రం మళ్ళీ వస్తానని చెప్పి వెళ్ళిపోయాను. బజారు లో రూపాయిన్నరకు గజనిమ్మ పండ్లూ, ఆపిలు, కమలాలు తీసుకొని ఇంకా ఇతర పనులు చూచుకొని మధ్యాహ్నం పూటకూటింట భోజనం చేసుకొని సాయంత్రం ఆరుగంటలకు మళ్ళీ బజారుకు వెళ్ళానండి. పూలమాల తయారుగా వుంది. దాన్ని తీసుకొని ఒక బుట్టలో నలిగిపోకుండా భద్రపరిచి, రాత్రి ఏడు, ఏడున్నర గంటలకు మళ్ళీ పూటకూటింటికి వెళ్ళి భోజనం చేశాను. పూటకూటాయనకు డబ్బులిచ్చి వేసిన పిదప నా మనీ పర్సులో మిగిలిన పైకం లెక్క చూచుకోగా నేను తీసుకు వెళ్ళిన ఆరు రూపాయలలోనూ రూపాయ రెండణాలు మిగిలినవి. 'సరే, నెల్లూరి నుంచి శింగరాయకొండకు సరిగా రూపాయే కదా రైలు ఛార్జి _ ఇంకో రెండణాలు అదనంగానే వున్నవనుకొని పైకి తీసిన రూపాయి మళ్ళీ పర్సులో పెట్టే సమయంలో దానికి అంచున చిన్న నొక్కున్నట్టు కనిపించింది. అరే, చంద్రబింబం లాంటి ఈ జార్జిమార్కు కొత్త రూపాయికి కళంకంలా ఈ పాడు నొక్కు ఎట్లా వచ్చిందా అని అనుమానిస్తూ దాన్ని కిందగచ్చుమీద వేసికొట్టి మోగించాను. ఖంగుమని మోగింది. మళ్ళీ రెండో సారి కొట్టాను. పూటకూటిల్లంతా మారుమోగింది. అనుమానమెందుకు ఈ రూపాయికనుకొని దాన్ని పర్సులో వేసి పండ్లు నా సూటుకేసులో పెట్టి దానికి తాళం వేశాను. రాత్రి తొమ్మిది తొమ్మిదిన్నర కావచ్చింది. శింగరాయ కొండకు వెళ్ళే ప్యాసెంజరు తెల్లవారు జామున నాలుగు గంటలకు చేరుతుంది నెల్లూరు. పూట కూటింట పడక వేస్తే మెళుకువ వస్తుందో రాదో, _ అర్ధరాత్రి ప్రయాణం, వున్న యీ ఒక్క రైలూ దాటిపోతే వచ్చిన పనంతా వ్యర్థమయిపోవడమే కాకుండా దొరగారికి ఆగ్రహం కనుక వస్తే మన బతుకంతా తలకిందైపోతుంది, వెళ్ళి రైలు స్టేషనులోనే పడుకొంటే మంచిదని సూట్ కేసు ఒక చేత్తోనూ, పువ్వుల మాలబుట్ట మరో చేత్తోనూ పట్టుకొని వెన్నెట్లో స్టేషనుకు బయలుదేరాను.

"కాని దారి పొడుక్కి నాకు రూపాయి మీద అనుమానం బాధిస్తూనే వుంది." రూపాయి మోత చూస్తే బాగానే వుంది కాని ఆ టిక్కట్టిచ్చేవాడి కంటికి నొక్కు కనిపిస్తుందేమో. మోత బాగా మోగినా నొక్కున్న రూపాయలు రైలు వాళ్ళు తీసుకొంటారో లేదో. ఆ టిక్కట్టిచ్చేవాడు రూపాయి మోగించి టిక్కెట్టు నా చేతిలో పెడితే సరే; ఒక వేళ అట్లా జరక్కపోతే ఏమి గతి ? మనకీ పట్నంలో తెలిసిన వారెవ్వరూ లేరే ! అందులోనూ అర్ధరాత్రి సమయం అయినా రూపాయి పడకపోవడమే ఖాయమా ? పోనీ, ఎవరికయినా దీన్ని చూపించి నొక్కున్నదని చెప్పకుండా వాళ్ళను "అయ్యా ! ఈ రూపాయికేం లోపమండీ" అని అడిగితే, వాళ్ళు దీనికేమయినా వంక పెట్టగలరా? కాని ఈ ఆలోచన కూడా బాగాలేదు. మన రూపాయి లోపం మనమే ఎందుకు బయలు పెట్టుకోవడం ? ఎవరితోనూ ఈ రూపాయి ప్రస్తావనె చేయ గూడదు. మాట్లాడక స్టేషనుకు వెళ్ళి హాయిగా తెల్లవారుజాము వరకూ పండుకొని టిక్కెట్టిచ్చే సమయంలో పోయి ఏమీ యెరగనట్లు

బల్లమీద పడేస్తే ఖంగుమని రూపాయి మోగి వూరుకొంటుంది; సరేరా అని టిక్కెట్టు ఇవ్వనే యిస్తారు. అదీగాక, రాత్రి వేళ, ఆ నిద్ర కళ్ళకి వాళ్ళకీ రూపాయి నొక్కు అసలు కనిపిస్తుంది గనుకనా? రాత్రి పూట ఈ ఉద్యోగం చేసే రైలుద్యోగస్థులందరూ రైలు నడిపే ఏడ్రైవరో తప్ప గార్డూ, అందరు గార్డూ, స్టేషను మాస్టరూ, టిక్కెట్టిచ్చేవాడూ, వసూలు చేసే వాడూ _ యావన్మందీ అసలు సగం నిద్రలోనే ఉద్యోగం చేస్తూ వుంటారు. అటువంటిది టిక్కెట్లమ్మే వాడికి నా రూపాయి నొక్కు కనిపిస్తుందా ? చేస్తుందా ? మోగించాడంటే చక్కగా మోగే నా రూపాయి కేమిటి రాత్రి వేళ సగం నిద్రకళ్ళా టిక్కెట్టిచ్చేవాడు పేరు పెట్టడమేమిటి ? ఛా! ఛా! ఎందుకొచ్చిన అనుమానం ఇది. మరేమీ ఫరవా లేదు రూపాయికి వచ్చిన భయమేమీ లేదు" అని యేవేవో ఆలోచనలు చేస్తున్నాను. ఈ ఆలోచనలోనే స్టేషను చేరాను.

"నేను స్టేషనులో అడుగు పెట్టేవరకు మిషనరీ క్లాకు టవరు టంగు టంగుమని పది గంటలు కొట్టింది. "భలే భలే శకునం. గంట కొట్టింది. ఇక ఫరవాలే" దనుకొని లోపల హాలులోకి వెళ్ళాను. హాలుకు నడుంగా పైన పలకలద్దాల లాంతరు వేలాడుతోంది. దానిలోని దీపం తప్ప యితర పెద్ద దీపాలేమీ హాలులో లేవు. మూడో తరగతి ప్యాసెంజర్లు కొంతమంది బెంచీలమీదా, కొంతమంది కిందా పండుకొని నిద్రపోతున్నారు. కొందరు కూర్చునే కునికి పాట్లు పడుతున్నారు. ఒక మూల ఒక ముసలాయన దగ్గుతున్నాడు; వేరొక మూల ఒక చంటి పిల్ల లేచి యేడుస్తోంది. ఒక పక్క కొంతమంది చుట్టలు కాల్చుకొంటూ లోకాభిరామాయణం మాటాడుకొంటున్నారు. బయట రోడ్డు పక్క జట్కాలూ, ఎద్దుబళ్ళూ వున్నవి. పదిన్నర గంట కావచ్చింది. నాకూ నిద్ర వచ్చీ రానట్టుగా వుంది. ఇంకో అరగంటకు మద్రాసు నుండి మెయిలు వచ్చి వెళ్ళిపోయింది. దానితో హాలులోని సమ్మర్దం కొంత అణిగి అక్కడక్కడ కొద్దిపాటి ఖాళీ అయింది. "తెల్లవారు జామున కదా నా రైలు వచ్చేది. ఈ లోపల కాస్త కూర్కుపోదా"మనుకొని తలకింద సూటుకేసు పెట్టుకొని పక్కన పువ్వుల బుట్ట పెట్టుకొని కాళ్ళు చాచుకొని రెండావులింతలావులించి రంగా ! రంగా అంటూ మేను వాల్చాను.

"కళ్ళు మూసుకొన్నాను కాని నిద్రపట్టలేదు. పైకి నిశ్శబ్దంగానూ, శాంతంగానూ వున్నట్టున్నానే కానీ లోపల గుండెలు దడదడ రైలింజనులా కొట్టుకొంటున్నవి. ఏమీ భయం లేదని నాలో నేను ఎన్ని సార్లు ధైర్యం చెప్పుకొన్నా గుండె నిబ్బరం కలగలేదు." ఒక వేళ రూపాయి పడకపోతే యెట్లా ? రైలువాళ్ళకు మనతో మొగమాటం గనుకనా ? ఈ రైలు దాటిపోతే గతేమిటి ?" __ ఇవే ఆలోచనలు. ఎంత అణుచుకొందామన్నా ఉఁహూఁ .. ఈ ఆలోచనలణగటం లేదు. నిద్రపట్టలేదు. లేచి కూర్చున్నాను. హాలంతా పరికించి చూచాను. రాత్రి పన్నెండు, ఒంటిగంట అయిపోతోంది. అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది "ఈ హాలులో ఇంతమంది ప్రయాణీకుల లోనూ ఎవరికైనా నాకులాగా ఇంత ఆందోళన వుంటుందా ? హాయిగా నిద్రపోతారా వుంటే? మనకయితే మాత్రం ఎందుకాందోళన? గడియారం టంగు టంగుమని గంటలు కొట్టింది. మనకు జయమే" అని మనస్సుకు దిటవు చెప్పుకొని మళ్ళా కళ్ళు మూశాను. కాని ఊహూ మనస్సుకు శాంతి కలుగలేదు. 'తీరా రూపాయి మారకపోతే రేపు దొరగారి తణిఖీ యేమి కావాలె? స్కూలేమి కావాలె? నేనేమి కావాలె ఇదేమిరా

భగవంతుడా ! ఇట్లాంటి చిక్కులలో పెట్టావనుకొంటూ ఆ వేదనతో లేచికూచుని కొంతసేపు అటూ ఇటూ పచార్లు చేశాను. తిరిగి మళ్ళా వచ్చి నా మామూలు చోట పండుకొన్నాను.

“క్లాకు టవరు రెండు గంటలు కొట్టింది. మూడు కొట్టింది. ఆఖరుకు నాలుగు కూడా అయింది. గుండెలు మహా వేగంతో కొట్టుకొంటున్నవి. అప్పుడు నాది అదొక విపరీతమయిన స్థితి. టిక్కెట్లు తీసుకొనే టైమయిందన్నట్లు స్టేషన్ ప్లాటు ఫారం మీద గంట గణగణ వాయించాడు పోర్టరు. హాలులో నిద్రపోతూ వున్న వాళ్ళందరూ నిద్ర లేచారు. ఒక్క నిముషకాలంలో టిక్కెట్టమ్మే కిటికీ వద్ద పెద్దగుంపు చేరింది; జనం త్రొక్కులాడుకొంటున్నారు. స్థలంలేదు. ఒకరినొకరు తోసుకొంటున్నారు. పెద్ద రభసంగా వుంది. టిక్కెట్టు తీసుకొనేటందుకిదేరా సమయమని నేనూ లేచి పర్సులో రూపాయి పైకి తీసేవరకు ఒక ముసలి తురక సాహెబు డెబ్బయి ఏండ్ల వాడు నా కడ్డంగా వచ్చి “మహారాజ్! ముసలి వాణ్ణి, కళ్ళు కనిపించవు. ఆ జనంలోకి పోయి టిక్కెట్టు తెచ్చుకోలేను. నాకు శింగరాయ కొండకో టిక్కెట్టు తెచ్చిపెట్టు మహారాజ్ ! నీకు సలాం చేస్తా”నన్నాడు. “శింగరాయకొండకా ? టిక్కెట్టా? సరే తెస్తాను. పైకం తే” అన్నాను నేను.

సాహెబు తన వణుకు చేత్తో సంచిలోనుంచి రూపాయి తీసి నా చేతిలో పెట్టాడు. “భలే ఇట్టావుండాలి అదృష్టమంటేను. ఈ తొందరలో రెండు రూపాయలూ ఒకేసారి టిక్కెట్టిచ్చె ఆయన చేతిలో పడేస్తే ఆయనకు నా రూపాయి నొక్కు అసలే కనిపించదు ఒక రూపాయి విడిగా యిస్తే పరిశీలించడానికవకాశం గాని రెండు రూపాయలూ జోడించి యిస్తే ఇక భయమేమిటి ? బతికానురా భగవంతుడా!” అనుకొంటూ టిక్కెట్ల కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళానండి. జనసమ్మర్ధం ఇంకా తగ్గలేదు.

“శింగరాయకొండకు రెండు టిక్కెట్లంటూ” నా చేతిని బలవంతంగా ఇతరుల చేతుల పక్కనుంచి కిటికీ గంతలోకి పోనిచ్చి రెండు రూపాయలూ బల్లమీద పెట్టాను. వాటిని టిక్కెట్టిచ్చే ఆయన మోగించాడో లేదో నాకు తెలియదు. నా చెవికేమీ మోత వినపడలేదు. “ఇదేరా పరీక్షసమయం. అటో ఇటో తేలిపోతుందిప్పుడే” అనుకొంటూ వుండగా “ఈ రూపాయి పడ”దంటూ ఆ రెంటినీ తిరిగి నా చేతిలో పెట్టాడాయన.

“నొక్కు కనిపించింది కాబోలు! ఇక నేదిరా దిక్కు?” అనుకొంటూ గుంపులో నుంచి తోసుకు బయలుపడ్డాను. నాకేమీ పాలుపోలేదు. దిక్కూ దెసా తోచలేదు. వొళ్ళంతా తేళ్ళూ జెర్రెలూ పాకినట్లయింది. ప్రపంచమంతా తిరిగిపోతున్నట్టనిపించింది. ఏమి చేయను? ఎక్కడికి వెళ్ళను? ఎవరినాశ్రయించను ? ఎవరి నెరుగుదునక్కడ? ఏమి బుద్ధి ? అని యేమీ తోచక తన్నుకులాడుతుంటే నా సూటు కేసు వద్ద తన మూట పెట్టుకు కూచున్న సాహెబు వచ్చి “అయ్యా! టిక్కెట్టేదండీ” అన్నాడు. “లేదూ, టిక్కెట్టు తేలేదు. నా రూపాయి మారదని రెండు రూపాయలూ ఇచ్చేశాడు. ఇదిగో నీ రూపాయ నీ టిక్కెట్టు నీవే తెచ్చుకో. నేతేలే”నంటూ లాంతరు దీపం వెలుతురులో రెండు రూపాయలూ నిదానంగా చూచి నా నొక్కు రూపాయి నేను జాగ్రత్తపెట్టుకొని అతని ఎడ్వర్డు రూపాయ అతనికిచ్చివేశాను. ఏమి చేయడానికీ తోచక కాలు

కాలిన పిల్లిలా ఇటూ అటూ తిరుగుతూ వుండగా అంతలోనే సాహెబు నా దగ్గరికి తిరిగి వచ్చి "అయ్యో ! ఇదేమిటి మహారాజ్! నా రూపాయి మారదని వాపసు చేశాడు ఆ టిక్కెట్టు పంతులు. మా దొడ్డపని చేశావు. నా మంచి రూపాయి నువ్వు తీసుకొని నీ పడని రూపాయి నాకిస్తావు. నారూపాయి నాకియ్యి" అని గదిమాడు.

"నే నేమైనా పొరపాటుబడ్డానా" అని మళ్ళీ దీపం వెలుతురులో నా రూపాయను పరిశీలించి చూచాను. అది నా రూపాయే జార్జి చక్రవరి బొమ్మా అంచున నొక్కూనూ. సందేహమేమిటి? సాహెబు కిచ్చినది సాహెబు రూపాయే. పొరబడలేదనుకొని "నీరూపాయే నీకిచ్చాను సాహెబూ! నా పడని రూపాయి నీ కివ్వలే" దన్నాను. "లేదు మహరాజ్ ! చీకట్లో పొరపాటు పడ్డారు మీరు. నా రూపాయి మంచి రూపాయి సామీ ! నాది నాకిచ్చేయండన్నాడు. ఏం చెప్పనతనికి ? "లేదు సాహెబూ ! నా రూపాయి నాకు గుర్తే. దానికి చివర నొక్కుం"దన్నాను. "లేదయ్యా నా రూపాయి తీసుకొని నీ పడని రూపాయి నా కిస్తావటయ్యా ? భలే దొడ్డవాడివే. ఇచ్చెయ్యి నా రూపాయి" అని గోల ప్రారంభించాడు. ఈ గోలకక్కడ హాలు లోని వారు దగ్గరికి వచ్చి మమ్మల్ని చుట్టుకోవడం మొదలు పెట్టారు. "ఎట్లాగ ఈ సాహెబును నమ్మించడం ? అతనికి కళ్ళు కనిపించవు. అతని రూపాయి తీసుకొన్నప్పుడు మంచిదే అనే వుద్దేశంతో మోగించకుండా తీసుకొన్నాను. మొదట మోగించినా తీరిపోయేది. ఇప్పుడేమనుకుంటే ఏమి లాభం?" అనుకుంటూ వుండగా చుట్టూ మూగిన వారు తలొక మాటా అనడం మొదలు పెట్టారు. సాహెబు తొందర ఎక్కువయింది రూపాయి ఇచ్చెయ్యమని. "ఆఖరుకు నా నొక్కు రూపాయే మంచిదనీ, సాహెబు రూపాయే చెడ్డదనీ నిశ్చయమైంది. అయితేమట్టుకు లాభం ఏమిటి ? సాహెబునెలా నమ్మించడం ? అతనికి టిక్కెట్టు తీసుకు వస్తానని యెరక్కపోయి వొప్పుకొన్నాను. మొట్టమొదట లేనిపోని అనుమానాలకు పోయి చెడ్డాను." అనుకొంటూ వుండగా సాహెబు "ముసలాణ్ణి కళ్ళు కనబడవు గనుక మోసం చేస్తావుటయ్యా? ఇచ్చెయ్యి నా రూపాయి. రైలు వస్తోంది వెళ్ళాలంటూ మరింత గంద్రగోళం చేశాడు. ఏమి చెయ్యనిక. ఇక నివ్వక విధిలేదు _ ఇదేమి రవ్వరా" అని నా రూపాయి వాడి చేతిలో పెట్టి వాడి రూపాయి నేను తీసుకొన్నాను. నా నొక్కు రూపాయితో టిక్కెట్టు కొనుక్కొని టింగురంగా అని చక్కా పోయినాడు సాహెబు.

"ఆఖరుకు బలే తమాషా జరిగిందోయి వెంకటనారాయణ! కథలాగే వుంది. తరువాతేం జరిగిందేమిటి" అన్నారు నవ్వుతూ లేబరు ఆఫీసరు గారు.

"ఇకనేముంది స్వామీ! నేనక్కడదిగడిపోవడం దొరగారు తమరి రాకా , స్కూలు తణిఖీ తలచుకొనేటప్పటికి వొళ్ళు కంపరమెత్తి పోయింది. ఏమి చేయడానికీ దిక్కు తోచలేదు. రైలు వచ్చేస్తున్నది. మతి పోయింది. మళ్ళా కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళాను. టిక్కెట్టు పంతుల్ని శతవిధాల బతిమాలుకొన్నాను. ఎంత బతిమాలుకొన్నా ప్రయోజనం లేక పోయింది. నా దగ్గర రూపాయి చెల్లదంటే చెల్లదని తీసుకోనన్నాడు. "సాహెబు సైంధవుడిలా అడ్డుతగిలి వాడి రూపాయి నాకంటగట్టి పోయినాడే" అని దుఃఖం వచ్చింది. "ఇక నేనేమి చేయనురా భగవంతుడా" అనుకొంటూ వుండగా ప్లాటు ఫారం మీద

కొచ్చేసింది రైలు. ఇక ఆలోచిస్తే కార్యం లేదనుకొని నా దగ్గర అదనంగా వున్న రెండాణాలతోనూ ప్లాటు ఫారం టిక్కెట్టుకొని ఒక్క పరుగున ప్లాటు ఫారం మీదికి వచ్చి పడ్డాను. రైలు దాటి పోతుందేమో అన్న ఖంగారులో నాకెదురుగా వున్న పెట్టె తలుపు తెరచి లోపలికెళ్ళి కూచునే వరకు_ తీరా చూస్తును కదా అది ఇంటరు క్లాసయింది. అసలే టిక్కెట్టు లేదు; అందులోనూ ఇంటరు తరగతి ప్రయాణం! ఇదేమిరా ఎట్లా వచ్చిందనుకొంటూ, పువ్వులదండ జ్ఞాపకానికి వచ్చి చూచుకోగా ఆ బుట్ట లేదు తొందరలో స్టేషనులో మరచిపోయి వచ్చానని తెలిసిందప్పుడు. దానికోసం విచారిస్తూ వుండగా రైలు పెన్నావంతెనమీదికి రావడమూ, ఇంతలోనే అదివరకాబండిలో ఎప్పుడెక్కాడో టిక్కెట్టు కలెక్టరొకడు టిక్కెట్లడుగుతూ వుండడమూ జరిగింది. "వస్తే అన్ని చిక్కులూ ఒక్క మాటున వస్తవి ఇదేమి ఖర్మంరా భగవంతుడా" అని హడిలి పోతున్న సమయంలో టిక్కెట్టు కలెక్టరు నా దగ్గరికి వచ్చి టిక్కెట్టడిగాడు. నా దగ్గర టిక్కెట్టేదీ ? లేదని నా సంగతంతా చెప్పబోతూ వుంటే వినక దొంగతనంగా ప్రయాణం చేస్తున్నానని నాకు మద్రాసు నుంచి ఇంటరు క్లాసుకు డబ్లి ఛార్జి కట్టి నా పేరు వ్రాసుకొని నెల్లూరు తర్వాతి స్టేషను పడుగు పాడులో దింపి వేసి స్టేషను మాస్టరుకప్పగించి తన దారిని తాను చక్కాపోయాడు.

ఏమని చెప్పుకోను దొరగారూ ! నా అవస్థ తెల్లవారేవరకూ పడుగు పాడులో వుండి తెల్లవారిన తర్వాత ఆ స్టేషను మాష్టరు కాళ్ళు పట్టుకొని ప్రార్థించి, ఆయన దయదలచడం వల్ల శింగరాయ కొండకు టిక్కెట్టు తీసుకొని ఆయనదగ్గర తీసుకొన్న చేబదులుతో ఈ పన్నెండు గంటల ప్యాసింజరులో వచ్చి పడ్డానండి.

ఈ లోగానే దొరగారు తమరు స్కూలుకు రావడమూ, నేను లేనన్న కారణం చేత కోపంచేసి ఇక్కడికి వచ్చేయడమూ జరిగిందండీ _ పోయిన పూలమాల పోనే పోయింది స్వామీ ! ఈ పళ్ళయినా తీసుకొని నన్ను కటాక్షించకపోతే_"

అని దీనంగా గాద్గద స్వరంతో చెప్పుకొంటూ నిలబడి వున్న వెంకట నారాయణ వైఖరి చూచేవరకు లేబరు ఆఫీసరు హృదయం కరిగింది, జాలిపడ్డాడతని స్థితికి; "సరే నీకు భయం లేదు. నేను రేపటి దినం స్కూలు తణిఖీకి వస్తా"నని చెప్పి అతన్ని వోదార్చడమే కాకుండా అతనికి రైలు వాళ్ళు కట్టిన డబ్లీ ఛార్జి ఏడు రూపాయలన్నరా తానే యిచ్చేసి వెంకటనారాయణ నింటికి పంపేశాడు.

★★★

COMMENTS